

אמונה, אי-ודאות וספק

11/2022

ד"ר ברכה קליין תאיר

מקדישה מראת ידע זו לקבוצת הלימוד המופלאה שלי שעומדת לסיים מסע אבולוציוני מאתגר של 42 שבועות (במשך 40 שנה עבר עם ישראל מסע בין 42 תחנות).

"אנחנו מציצים דרך חור המנעול ומהמעט שאנחנו רואים מקישים על עולם ומלואו" (בולצמן).

למרות שהוצבנו כמושלמים "בגן העדן", נפלנו בגלל פיתוי ואיבדנו את האיכויות הנעלות שלנו. גם לאחר כמיליארד שנים אנחנו עדיין חיים במציאות מצועפת – מוצפנת עם רמת אי-ודאות גבוהה, בעיקר בגלל 'חור מנעול' התודעה. כל מה שנמצא מחוץ לחור המנעול אנחנו מטילים בו ספק ולא מאמינים בקיומו. לפיכך, "תבניות העוגיות" (cookie cutters) הארציות להן אנחנו נותנים כוח ממשיכות לקבע אותנו במציאות חזיונית שהיא מציאות הקליפות, בזהות חנוקה ממלבושים, באמת חלקית, בגבולות הכדאי והנוח, זוהרים על אוטוסטרדת המוכר והידוע, מסתפקים בפירוורי אמת, אושר, אהבה. כאשר עדשה אטומה ואי אפשר לקבל אור אוניברסלי, גם הרוח נסתרת. המוח עובד בהספק של 5-10% בלבד, דבר הפוגע בחיות, בבריאות, בביטחון, בעוצמה.

כדי להתעורר על עצמנו ולהתחיל לטפס בסולם האבולוציוני, עלינו להתחיל בדיאלקטיקה בין שלושה יסודות חיים: אמונה (+) – אי-ודאות (0) – ספק (-). זאת, כדי להרחיב את מפתן הזיכרון ולהתחיל לחיות מציאות יותר אמיתית, יותר משמעותית, יותר עוצמתית.

על כל הדעות איוב היה איש צדיק וישר שלעולם לא חטא ולמרות זאת, חטף את כל הייסורים האפשריים. היכן הצדק האלוהי (איוב לא הבין שכאב ועונג שלם הם)?

אשת איוב הטילה ספק בבורא (עמלק). היא כפרה בכל המדיום האמוני. מאחר ותודעתה הייתה תודעה ארצית מוצפנת (עולם העשייה), אמונתה מלכתחילה לא הייתה שורשית ולכן הספק היה עצום.

לעומתה, למרות תחושת אי-הצדק, איוב ממשיך באמונתו. הוא היה נאמן הן לתורת ה' והן לתורתו הפנימית (הפך את תורת ה' לשלו). האמונה ללא תנאי ב-ה' איפשרה לאיוב להתמודד עם הספק ואי-הודאות בחייו.

מה בעצם רצה הבורא מאיוב?

הבורא ביקש מאיוב להגיש לפניו את **גרעין מהותו** נעדר הקליפות, הזהויות, האישיות, הפרשנויות. תביעה מאתגרת שגם היום היא במרכזה של התוכנית החדשה לאבולוציה, אבל גם מדייקת את תהליך החיפוש של כולנו: גילוי האני האמיתי בלי כל הנספחים כמו זוגיות, ילדים, פרנסה וכד'. לשם כך היה על איוב לטפס מעולם העשייה לעולם היצירה, ומעולם היצירה לעולם הבריאה ולהתחבר אל עולם האצילות; נקודת המוצא האמיתית והעילאית ממנה הוא וגם אנחנו נאצלנו.

היום, כדי להניע אותנו לחפש את האני האמיתי שערי שמיים נפתחו, ידע האמת נחשף, אנרגיות עוצמתיות דוחפות אותנו לקצה, אחרות טוחנות את הקליפות וחושפות את הפנים הטובים/רעים שלנו, אחרות מביאות לחיינו חוויות מייסרות והכל, כדי שנוכל להתמיר חומר/הגדרה/זהות לענן אור אנרגטי, נאסוף עוצמה לעוצמה ונטפס אל עבר המהות שלנו.

סיפור נוסף המציג את הדיאלקטיקה בין אמונה – אי-ודאות - ספק הוא כאשר רבקה אומרת לבנה יעקב "שמע בקולי", מה שרובנו כהורים עושים. בכך, היא מרוקנת אותו מכוחו ומתכחשת לאותנטיות שבו. מול הכוח של אמו אין יעקב יכול להיות באי-הודאות שלו. הגלות שלו מעצמו מובילה אותו בסופו של דבר לגלות מביתו. בדרכו הוא פוגש את המלאך המסמל עבורו אי-ודאות. המאבק עם המלאך ממקום קרוב, אינטימי, מחבק, מתמזג, הוא הפלרט של כולנו עם אי-ודאות. אנחנו צריכים לחוות מקרוב - "מבשרי אחזה אלוהי" (איוב י"ט).

אחד המבחנים הדרמטיים בפלרט עם אי-ודאות היה הציווי האלוהי לאברהם לעקוד את בנו יצחק. במילים אחרות, האל ביקש מאברהם לוותר על כל הוודאויות החיצוניות/פנימיות של החיים וללכת למקום העמוק ביותר שהוא אי-ודאות קיצונית (הנסתר), על מנת להבין לעומק מהו הדבר שקרא לו אלוהים לעשות. להזכירם, בהתחלה ביקש האל מאברהם "לך לך"...ולאחר מכן ביקש ממנו לעקוד את בנו (העלאת קורבן נחשבה אז לעבודת אלילים).

האם הצווים האלוהיים לאברהם עומדים בניגוד לצו המוסרי? לא, מאחר והם שירתו את תהליך התעוררותו של אברהם. כדי להגיע לשלם, לטהור, למהות האלוהית נטולת הצורה וההגדרה ולהבין לעומק מה באמת מבקש האל, היה על אברהם להתעורר לוודאות הפנימית שבו. עבור מרביתנו הינה אי-ודאות קיצונית. איך עשה זאת אברהם? על ידי שעקד/הקריב את כל ה-Belonging, את כל מה ששייך לו חיצונית ופנימית (הלך מבית אביו אל הלא נודע...הלך לעקוד את בנו יחידו). אפשר לראות את זה גם אחרת: הוא התמסר לכמיהה = Longing לאני = Be.

האל הוא אי-ודאות, מסתורי, נעלם. האור העליון הוא מסתורי, אי-ודאי, נעלם. המהות שלנו היא אי-ודאית, מסתורית, נעלמת/מוצפנת. לפיכך, מקור הנביעה של חיינו - שורש מהותנו נמצא כרגע באי-ודאות, בגלל שהפלנטה נמצאת במדיום מוצפן.

על מנת לפתוח את ההצפנה ולגלות את הדרש והסוד במילה פרד"ס = העושר שאנחנו, האמת שאנחנו, האדירות שאנחנו, עלינו להאמין באמונה שמעל דעת במחשבת הבריאה, בבורא (אהיה אשר אהיה), בעצמנו, באדירותנו, ביקום הקטן שאנחנו, בתכלית החדשה של הקיום שלנו (+, אמונה נגזרת מהמילה אימונים = תרגול, התנסות ללא פחד, לא מאבק) – לפלרטט עם אי-ודאות (0, הומור, שמחה, אומץ, נכונות להתנסות) – להטיל ספק במה שאנחנו רואים/חושבים/מבינים (-, לחקור, לשאול, לבחון).

אמונה שמעל דעת = אמונה מעל עצי הדעת, מעל 'אין חדש תחת השמש', מעל הצפוי והבאנלי. זו **אמונה בפוטנציאל האנושי ומה אפשר לעשות במופלא**. היא מפגישה אותנו עם הלא צפוי, המסתורי והמפתיע. היא מעבר לחומר, מעבר ללמידה, מעבר למדע יישומי. זאת אמונה השייכת לשורש כל הדברים, לאור העליון: תודעת התקנה – תודעת אמת. לא ניתנת להוכחה בגלל שאין בידנו כלים קוגניטיביים לחקור מציאות שמעבר לצורה מקובלת, וגם בגלל שהשפה שלנו דלה. במילון הפנימי שלנו אין עדיין את המחשבות המתאימות שמאפשרות לנו לתפוס אמת מוחלטת ונצחית.

אמונה שמעל דעת מסוגלת להגיע למדיום הפוטנציאל האינסופי ולמשוך אותו מטה כדי להטעין את הקיום שלנו בעוצמות שמאפשרות לנו לצמוח, להתחדש ולהשתנות. דווקא תוכניות אלוהיות – דתיות אשר הפכו לדוקטרינה, יצרו כשל מהותי באמונה שמעל דעת.

ישנן אמונות **שמתעצבות** על ידי חוויותינו וההתנסויות שלנו בחיים בעזרת מנגנוני ההשפעות (אינדוקציה): ממיקרו למאקרו...אמונה אפיסטמולוגית). הן מוטמעות בנו בעיקר בשנות חיינו הראשונות. אמונות אלה מתעצבות על ידי דת, חינוך, לחצים חברתיים, הישגיות. הסכנה כאן שהאדם ימשיך להחזיק בהן למרות שהמציאות השתנתה וגם השלב בתוכנית לאבולוציה. הבורות שלו תנהל את כל תהליכי קבלת ההחלטות הכדאיות, ולא בהכרח הנכונות.

בלעדי אמונה מתעצבת אין מניפולציה.
בלעדי מניפולציה אין פחד
בלעדי פחד אין כוח.

ישנן אמונות **שמעצבות** את חוויותינו ואת משמעות קיומנו (דדוקציה: ממאקרו למיקרו...אמונה אונטולוגית). ניתן להגדירן במשפט של הנביא חבקוק: "צדיק באמונתו יחיה". אדם שהוא צדיק מחזיק באמונה/באמת הקשורה למחשבת הבריאה מתוך ידיעה פנימית אינטואיטיבית עמוקה ולכן, לאורה הוא מכתוב את מרחב ההתנסויות שלו. לאורה הוא מניע תנועה חדשה על מנת להשכין בתודעה אמת חדשה כל יום מחדש.

כדי להצליח לפלרטט עם אי-ודאות ולא לפחד להטיל ספק גם בציווי אלוהי, עלינו לאחוז באמונה דדוקטיבית לא ממקום של ציות = פחד, אלא ממקום של ציות = הבנה עמוקה (התוצאה של החקירה בעקבות הספק).

זאת אמונה שמתובלת באהבה שהופכת אותנו העיוורים לרואים... מפשירה את הפחד... מפיחה היגיון בחיים מנוונים... גורמת לנו לגדול מעבר לגבולות ואיסורים. אהבה שכזו היא ניצחון האדם על אנוכיותו!!!

שורש המושג אמונה הוא א-מ-נ; אמון, אמינות, יציבות, מחויבות, אָמֶן, אומנות, משמעת, נאמנות. כלומר, אנחנו מתייחסים אל האמונה כאל אמת מעבר לצורה מתוך אמון, אנחנו מחויבים אליה, פועלים על פיה. מכאן שהאמונה בדוקטרינה קושרת את האדם למושגי האמת, המוסר, הערכים והנכון, בהתאם לתדר התודעה. ניתן אפילו לומר שהיא מגדירה את המתודה לקביעת האמת, הערך, הנכון שלנו בכל צומת של החלטה/עשייה.

כדי שנצליח לעבור מאמונות מתעצבות לאמונות מעצבות, עלינו ללמוד להטיל ספק = להתריס כנגד השפעות השנים, לחרוש את המוכר והידוע ולזרוע את זרעי אבולוציה חדשים = לזרוע סיבות חדשות על מנת לקבל תוצאות חדשות.

חשוב להבדיל בין הספק של עולם העשייה שמוביל לכפירה, לכניעה ולביטול, לעומת הספק של עולם הבריאה שמוביל לחקירה, לחיפוש ולהכנעה.

המחפש האמיתי חייב להיות מורגל בטבילות אש חוזרות ונשנות. זהו מסע אימונים מפרך = תרגול, התנסות, מאבק בגדרות תיל דוקרני, בחישוקי אש וספים של אור אלוהי. לשם כך הוא נדרש לחוסן מהותי, לעמוד שדרה חיובי (אנרגיה – מחשבות – אהבה). הוא לא עושה דבר כדי למצוא חן בעיני הבורא.

*"מניח אני את כלי הדעת, מניח אני את כלי הספק,
כי הספק מכרסם ומכלה, מביא כליה.
מניח אני חשק, מניח אני נוח,
כי הנוחיות מענגת ומדשנת עד שנמצא אני מנמנם, ישן, טיפש.
לוקח אני על עצמי את האמונה שהיקום ונשמתי בעדי.
לוקח על עצמי את האמונה שאת שארצה אשיג.
לוקח אני את האמונה שבורא אני את מציאותי יום יום...
ועד אז אתאמן ואתאמן ואתאמן...
כי האימון יביא אל אמון, יביא אל אמת, ובאמת חפצתי מכול."
"סוד הפשוט"*

הספק נחוץ רק עד שאמונה אמיתית מתבססת!

הדיאלקטיקה בין אמונה וספק מאפשרת לנו לפלרטט עם אי-ודאות. אצל רבים אי-ודאות הוא דבר מפחיד, עקום, חשוך תרתי משמע. אבל האמת, במהות הבריאה אין אי-ודאות. בטבע הדברים אין אי-ודאות. במהות שלנו אין אי-ודאות. אי-ודאות נוצרת ברגע שאנחנו רחוקים מהאחד,

מהאמת, מהמקור והתודעה שלנו מצטעפת עד כדי 'חור מנעול'. ככול שהמרחק מהאחד גדול, המציאות הקיומית הינה מצומצמת יותר, חזיונית וכאוטית ולפיכך, אנחנו נשארים בתוך מגרש המשחקים המוכר והידוע, דוהרים על גבי אותה אוטוסטרדה של חיים, הופכים את הקיום לשדה קרב, מתפעלים את עצמנו ואת סביבתנו עם פרדיגמה מכאנית – פונקציונלית שמנסה לשמור על רמת וודאות גבוהה במסגרת חור המנעול. למרות שאנחנו עמוסים בידע (והרשת עוזרת), בגדול אין לנו הבנה עמוקה – הבנת שורש - לגבי האירועים, טבע הדברים, טבע האדם, טבע הקיום.

רובנו מתפתחים ליניארית – אופקית - קוסמטית, אבל כמעט ולא עוברים תהליכי טרנספורמציה מהותיים. רובנו ממשיכים לשמר דפוסים שבביכול מגינים עלינו מפני קשיים. רובנו עיוורים לאוקיינוס השפע בתוכו אנחנו 'שוחים' ולכן מפחדים לצלול. רובנו מתייחסים רק לחיצוניות (מציעה לצפות בסדרה "טאבו" בערוץ 11), כולל למכשולים ולקירות חוסמים.

האמת הכואבת היא שדווקא מציאות הענפים, מציאות החיזיון מרגיעה אותנו, ואילו מציאות האמת מפחידה אותנו. הפחד מפני מה יקרה לנו במציאות חדשה שכעת היא אי-ודאית עבורנו, משאיר אותנו בביצה המעופשת של החיים. כדי לשרוד פיתחנו "שנורקל".

שורש הבריאה = הריק של הבריאה = 'חושך' = סוג של אור עליון שצבעו הוא שחור כהה ביותר שאיננו מכירים הנקרא TŪNAMĪ (לפי "ספר הידע" הוא התדר המרוכז של 3X49 צבעים = 147 שמות האל) = מציאות אונטולוגית = פוטנציאל אינסופי, ולכן נאמר בתפילה "בורא חושך".

הענפים = היקומים והממלכות = הם 'אור' = מציאות אפיסטמולוגית, ולכן נאמר בתפילה "יוצר אור". כלומר מהוודאות הבלתי נראית (החושך) נוצרת וודאות קונקרטי נראית (אור).

היכולת לפלרטט בין חושך, ריק, אין, אונטולוגי, פוטנציאל...לבין אור, קיום קונקרטי, אפיסטמולוגי, מאפשר לנו צמיחה, התחדשות והשתנות. כלומר, דווקא החיים בתוך פרדוקסים, ניגודים והפכים הם הדלק שלנו לחזור חזרה לנקודת המוצא האמיתית והעוצמתית שלנו.

לשם כך עלינו להרים מסכים, לאחד פנים, לאחד את כל החלקיקים לשלם עוצמתי המאפשר לנו לפגוש את האל בתוכנו. אחרת, נמשיך להיות עבדים הנתונים למרותו של אדון כלשהו (קביים חיצוניים לנו) המספק לנו כביכול ביטחון (סיפור העבדות במצרים...עגל הזהב – החומר כמקנה וודאות).

עיקרי תורתו של פירון (מייסד זרם הספקנות בפילוסופיה היוונית) היא שהוודאות לא ניתנת להשגה. על החכם להימנע מלחרוץ משפט על דבר. עליו לחתור לשלוות נפש במקום לנסות ולהגיע לחקר האמת. היות שכנראה כל הדעות שגויות, מוטב לקבל את מוסכמות החברה של הזמן והמקום. אין בכוחם של החושים ושל הבינה

לספק לנו ידע ודאי. החושים מסלפים את הדברים שבהם אנו חשים, והתבונה משועבדת לתשוקה. לכל טיעון קיים טיעון שכנגד, ואין אמת מוחלטת.

האובייקטים הוודאיים, לדעת הסטואיקנים (תורת ההיגיון), יוצרים אצלנו תחושה חזקה של ודאות ומשכנעים אותנו במציאותם. העוצמתיות והבהירות של התמונה מאפשרת לנו להבחין בין העולם האמיתי לבין חלום או אשליה. לפיכך הקריטריון היחיד של וודאות, זה תחושה חזקה של אמיתות הנוצרת בתוך התודעה, עוצמתית כל כך שהתודעה לא יכולה לשלול.

רנה דקארט ביקש למצוא נקודת מוצא שלא ניתן להטיל בה ספק. כדי להשיג זאת, הוא הפעיל שיטה (מתודה) הידועה בשם ספקנות מתודולוגית. הוא הדגים את רעיונו בעזרת החלומות: בחלום אנו רואים או מרגישים דברים הנראים כאמיתיים, אך הם אינם קיימים במציאות, כך שאיננו יכולים להסתמך על נתונים שמקורם מן החושים ולהבינם כאמיתיים בהכרח.

טיעון נוסף שהעלה דקארט הוא טיעון "השד המתעתע". טיעון החלום אמנם מצליח לסתור את כל הידע האמפירי שלנו, אך לא את הידע הרציונלי שלנו שאינו קשור כלל למציאות אותה אנו חווים. טיעון השד מביא את דקארט להטיל ספק גם באמצעי הקליטה הרציונליים, כמו מתמטיקה ולוגיקה (ובכך הוא חולק על תומאס אקווינס).

על פי עיקרון אי-הודאות של בוהר ואייזנברג (הפיסיקה הקוואנטית שפלאנק ואיינשטיין סללו את הדרך אליה), המציאות היא גם חלקיק וגם גל (אלקטרוני). לדעתו של הוקינג, התורה הקוואנטית בעצם אינה מתארת את עולם ממשי אלא רק את תצפיותינו על העולם. לפיכך, ישנה בתורה הקוואנטית שניות (דואליות) בין גלים וחלקיקים המגבירים את אי-הודאות, כי האדם יכול לראות רק אחד בזמנו (לדוגמה התמונה המפורסמת של האישה הזקנה והאישה הצעירה). לא זאת בלבד, עקרון הקומפלמנטריות של בוהר אומר שהאפשרות לדעת כל דבר על העולם ברגע נתון – כמתחייב מהדטרמיניזם – אינה קיימת. התנאים הנחוצים לידיעתו של דבר אחד כמו למשל מיקום של חלקיק, מונעים בהכרח ידיעת דברים אחרים כמו מהירותו. קשה לנבא היכן יופיע החלקיק המסוים או איזה חלקיק יופיע ראשון.

על כן, כל דבר לגבי המציאות הוא השערה או הסתברות (חוק ההסתברות) מתוך מספר אלטרנטיבות. אף פעם לא נדע את האמת בשלמות (אי-ודאות).

על פי התפיסה האוטופואטית (self-creation), מציאות האדם היא תלות הדעת שלו/התודעה שלו ולא תלות משהו חיצוני לו. דעת = יודע את מקור הדברים (ולא ידע), מתחבר לשורשי האמת. אם יש לאדם דעת, יש לו הכול. אם יודע האדם כיצד לחבר נכון את חוטי החיים ללוח הקוסמי, יש לו הכול...גם אם עני הוא ברמת החומר.

כאשר האדם מבין כי מציאות חייו היא תולדה של השכל שלו בלבד, תולדה של עוצמת התודעה שלו ואין היא מצביעה על ה-אמת, הוא נכנס לזירה האבולוציונית ומתחיל לשאול שאלות, לחקור תבניות ולשנותן (cookie cutters), לפלרטט עם הומור ומשחקיות, להמציא, לקבל השראה, להתערטל מכל הזוויות והטיפולוגיות, לענן את כל הפנים הטובים/הרעים שבו, לשחרר טאבו חברתי ואת האחיזה בכל עצי הדעת - הפרשנויות

ולהתנסות בחדש ללא שיפוטיות, לקחת סיכונים, לחבק כישלון, להיות באינטימיות (In – To – Me - See), לשחרר את הרגל מהברקס. רק אז נוכל להכליל הכל לשלם (כוליות – integer) ולהשיג את הקדושה שאנחנו = המהות = תודעת אל.

במילים אחרות, הוא מתחיל לטפס דרך הדרגות הבאות:

דרגה א' - מציאות החומר (כוליות, ממד 3) – מערכת חמשת החושים – עולם העשייה. לקבל לעצמי.

דרגה ב' – מציאות הצורה שמולבשת בחומר – עולם היצירה (כוליות, ממד 4). לקבל לעצמי על מנת לתת.

דרגה ג' – מציאות הצורה שמופשטת מחומר – דמיון ואינטואיציה (ערוץ הקליטה) – עולם הבריאה (אינות, ממד 5). להשפיע לטובת המכלול.

דרגה ד' - המהות של הדבר – לאדם יש דעת לגבי מקור הדברים (ולא ידע) – עולם האצילות (אי-קיום, ממדים 6-7).

אז מתגלם הוא בכללות הרוחנית, יקום 2, הקומה ה-100 כיצור אנוש עילאי ואמיתי – עולם אדם קדמון (כוליות אור, ממדים 8-9-10)

לפיכך, רק בפירט עם אי-הוודאות (מציאות אונטולוגית – מציאות אפיסטמולוגית) בעזרת אמונה מעל דעת וספק חוקר, אנחנו יכולים לחבר מאבק כואב ושמח, מרפא ופוצע, מפרק ומשלים ואז לגעת באלוהות (מקום המאבק של יעקב היה בפניאל = פני האל). יכולים לראות את הפנימיות של הדבר/האחר.

אין קיצורי דרך. חייבים להתאמן (לחזק אמונה מעל דעת). היראה מהאל כאשר הפחד אינו משתק, גורמת להגברת איכות הקליטה והראיה העל-חושית. יראת אלוהים = לראות את האל ואת מה שהוא רואה. הקשבה – שמיעה – ראייה.

רוצה לסיים עם סיפור מופלא על אברהם שעבד בחנות של אביו בונה האלילים. כאשר הוא מתחיל להבין כי האלילים הם אלילי שקר, הוא מנפץ את כולם מלבד אחד. בידי האחד הוא מניח את הפטיש. כאשר האב חוזר הביתה הוא זעם ושאל בכעס: "מי ניפץ את פסליו?" ענה לו אברהם ברוגע: "האליל עם הפטיש". "מה?" צרח האב בזעם, "כיצד יכול אליל חסר כוח...?" על כך ענה אברהם: "אהה!"

בואו והצטרפו לנתיב השבת פנים! אין יותר הסתרה, הצפנה.
בואו קחו נשימה ותפסיקו להעמיד פנים...קפצו לזירה והתחילו במסע.

<https://bit.ly/3LloLD7>

<https://bit.ly/30JVPoC>

רח' הנמל 42/94, חיפה | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com | www.dr-bracha.co.il

<https://bit.ly/30IFbfz>